

Terras Altas

Boek 2

Inktzwart

Patty van Delft

Inktzwart

Inktzwart
Duister en obscuur
De kleur van de dood
en
onbuigzaamheid
Roekeloos

Zwart
Kalm en mysterieus
De kleur van de nacht
en
eeuwigheid
Ademloos

Zwart
Onverbiddelijk en ongebroken
De kleur van kracht
en
koppigheid
Emotieloos

Zwart
Sterk en nadenkend
De kleur van stilte
en
ongehoorzaamheid
Tijdloos

Als inkt

Hoofdstuk 1

River

Met lange halen strijk ik de wetsteen over het lemmet van een van mijn geliefde, kromme dolken. Het is een klusje dat me altijd kalmeert en dat kan ik zeker nu wel gebruiken. Lily neemt een enorm risico door terug te keren naar haar geboortegrond om voor ons te spioneren. Ze zullen haar vast verhoren om zoveel mogelijk over ons te weten te komen. Hopelijk geloven ze het verhaal. Ik had haar liever niet laten gaan, maar aangezien ze geen gevangene meer is en zelf graag iets wilde ondernemen tegen het Regime, kon ik haar moeilijk tegenhouden.

Wat je zelf niet wilt, doe dat ook een ander niet aan.

Ik hoor het mijn moeder weer zeggen, precies zoals toen Ash en ik klein waren. Zoals altijd steekt de gedachte aan mijn tweelingbroer pijnlijk rond de plek van mijn hart, gevolgd door vragen als: Leeft hij nog? Waar is hij? Wat heeft de maanmeute hem aangedaan?

Ik schud mijn hoofd; het heeft geen zin om stil te staan bij zaken waar je niks aan kunt veranderen. Dat heb ik jong geleerd.

Leef in het hier en nu.

‘River.’

Ik kijk op en neem een flacon water aan van Zef. Drie slokken, dan geef ik hem terug. We hebben geen idee hoelang we hier nog zitten, dus zuinig aan doen is geen overbodige luxe. Ik berg de wetsteen op en adem diep de geur van het woud in. Door mijn schouders te laten hangen hoop ik de spanning in mijn spieren te verminderen. De laatste dagen lijkt rust tot het verleden te behoren. Na de aanval van de Deamoni en de confrontatie met Dencon

en Boaz heb ik me niet meer kunnen ontspannen. We waren Lily al bijna kwijtgeraakt, nog voordat ze naar het Hoogland kon vertrekken.

Ik zal nooit begrijpen waarom Dencon zo'n haat voor het meisje heeft ontwikkeld. Tuurlijk, ik moest in eerste instantie ook niks hebben van een Slangú in ons midden, maar dat was voor ik haar leerde kennen. Voordat ik wist hoe lief en zorgzaam ze is en werkelijk geen flauw idee had wat het Regime uitvreet om ervoor te zorgen dat ze het volk de baas blijft.

Geritsel. *Vlaktbij*. Dichterbij dan me lief is. *Er komt iets op ons af*.

Ik werp Zef een waarschuwende blik toe. Hij trekt geluidloos zijn pistool, terwijl ik mijn gekromde dolken stevig vastpak en langzaam overeind kom. Voor de zekerheid check ik de Mabverjager. De lampjes knipperen geruststellend. *Geen machina bestia*.

Dan begint mijn hart sneller te slaan. *Mensen*.

Hoeveel? En hoe vijandig?

Ik druk mijn rug tegen de stam van een boom terwijl ik mijn adem onder controle probeer te houden. Als het goed is, zijn we een eind verwijderd van het dichtstbijzijnde kamp van de Deamoni. Toch weet je het nooit met die schurken. De meedogenloze rovers van het Laagland verblijven nooit lang op dezelfde plek. Ze trekken liever rond om te plunderen dan dat ze een eigen bestaan opbouwen. Mocht dit een roofploeg zijn, dan maken we geen schijn van kans. We zijn ervaren krijgers, maar met z'n tweeën delven we echt het onderspit tegen een groep moordenaars.

Een rilling trekt langs mijn ruggengraat. Ik verman me, neem een aanvalspositie in en span mijn spieren wanneer de voetstappen regelrecht onze richting opkomen.

'Riv,' klinkt het fluisterend. Opnieuw kijk ik Zef aan. Het gezicht van de oudere man straalt een en al onverzettelikheden uit en hij spant de haan van zijn pistool. Hij gebaart dat ik mijn wapens in de aanslag moet houden. Zef is niet van plan om zich over te geven als het tot een gevecht komt. Integendeel, hij zal hoe dan ook proberen om zo veel mogelijk Deamoni met zich mee het graf in te nemen. Ondanks dat de persoonlijke lijfwacht van Plume en ik geen vrien-

den zijn, heb ik bewondering voor zijn onverschrokkenheid. Zelfs nu we ongetwijfeld ernstig in de minderheid zijn, komt het niet in Zef op om te vluchten.

Ik gluur langs de stam en maak me klaar om me op de vijand te storten.

‘Fox!’

Opluchting stroomt door me heen bij het zien van de roodharige jongen, die geschrokken naar mijn geheven dolk kijkt. Ik laat mijn arm zakken en steek de wapens terug in hun houders.

‘Jij bent snel terug,’ mompelt Zef. Zijn blik dwaalt door het woud om zich ervan te verzekeren dat de jongen geen achtervolgers met zich meebrengt.

‘Ja, de grens is dichterbij dan ik dacht en Lily stapte stevig door,’ puft Fox, nasaal klinkend vanwege zijn gebroken neus. Voordat Rain naar Bosdal vertrok heeft ze zijn neus rechtgezet, maar de zwelling is nauwelijks minder geworden. Fox graait naar een flesje water en neemt een aantal grote slokken. Dan veegt hij zijn mond af en vervolgt zijn verhaal: ‘Ze is zonder problemen binnengelaten. Ik was te ver weg om te horen wat er is gezegd. Nadat ze door een aantal vreemde machines was gescand, is ze door soldaten naar de poort begeleid.’

‘Waren ze ... vriendelijk voor haar?’ vraag ik.

Fox knikt en neemt nog een slok water.

‘Voor zover ik kon zien, werd ze hoffelijk ontvangen. Ze heeft kennelijk gelijk over haar rang en hoe belangrijk ze is voor de Hooglanders.’

Ik zwijg en raap mijn spullen bij elkaar. Natuurlijk heeft Lily gelijk; haar houding en manieren tonen aan dat ze van hoge komaf is. Niet alleen omdat ze een Slan... Magyr is, maar ook vanwege haar banden met een van de belangrijkste Huizen onder het Regime.

We trekken met een grote boog om de plek heen waar we eerder de Deamoni tegen het lijf liepen. Ondanks dat de reis naar huis op

deze manier langer is, kunnen we hen beter ontlopen. Zef loopt voorop en Fox volgt, met de Mabverjager stevig in zijn handen. Ik vorm de achterhoede, waarbij ik bijna net zo vaak achterom kijk als voor me uit.

Op het gefluit van enkele vogels en het zachte geruis van de wind door de bladeren na, ligt het woud er vredig bij. Hoewel ik vaak met plezier door het Laagland trek om nieuwe gebieden te ontdekken, wil ik dit keer zo snel mogelijk naar huis. Er ligt een behoorlijke taak op me te wachten.

Door de omweg belanden we dichterbij een vernietigde plek dan we eigenlijk willen. Het eerste wat me opvalt, zijn de kleine bloemetjes die min of meer de rand van het gebied markeren. Direct speelt het liedje in mijn hoofd dat mijn moeder altijd voor Ash en mij zong.

*Bloemetjes, klein en fijn
Plant ze in de tuin en verzorg ze goed
Zodat ik altijd bij je kan zijn
Want zolang je de bloemetjes ziet
Weet ik: je Vergeet Me Niet*

*Bloemetjes, lief en blauw
Geef ze water en ze groeien vlug
Ze zeggen dat ik van je hou
Zolang je de bloemetjes ziet
Vertrouw ik erop: je Vergeet Me Niet*

*Bloemetjes, altijd bij elkaar
Groeiend, bloeiend, je bent nooit alleen
Het is misschien een klein gebaar
Maar zolang je de bloemetjes ziet
Weet je: ik Vergeet je Niet*

De bloemetjes aan mijn voeten zijn absoluut vergeet-me-nietjes. Maar het hemelsblauw van de blaadjes kleurt verschillende tinten paars. En ook de heldergele hartjes komen niet natuurlijk over; ze zijn zilvergrijs. Het bezorgt me de kriebels. Niet dat het lelijk is, maar het klopt niet. *Het is onnatuurlijk.*

Haast op hetzelfde moment schuiven Zef, Fox en ik de leren maskers over onze neus en mond als we bij de open plek aankomen. Waar de onheilspellende bloemetjes ophouden, begint de kale grond. De lucht is bedompt. De plek waar de Hooglanders tientallen jaren geleden hun giftige wapens op hebben losgelaten, ademt een vreemde geur uit. Een muffe, wat weëige lucht die zwaarder lijkt dan gebruikelijk. Ze drukt op ons neer alsof ze ons tegenwerkt om verder te lopen. Ik ben nog nooit zo dicht bij een vernietigde plek geweest en het bevalt me allerminst. Ik krijg er kippenvel van.

Er is iets heel erg mis hier.

Mijn blik valt op een aantal planten die de dode stronken overwoekeren. Het is leven, maar absoluut geen normaal leven. De planten zien er weerzinwekkend uit. Hun gekartelde bladeren hebben een ziekelijke, gele kleur en hun ranken bevatten scherpe doornen. Door de donkerpaarse uiteinden steken ze af bij de rest van de plant. Ik durf te wedden dat ze giftig zijn.

‘Er groeit weer iets,’ mompelt Zef vanachter zijn masker.

Fox trekt zijn schouders op alsof hij in elkaar krimpt.

‘Iets ja, dat zeg je goed.’

‘Laten we doorlopen,’ brom ik. ‘Hoe sneller we hierlangs zijn, des te beter.’

Na een korte pauze hebben we net weer wat vaart als Zef halt houdt en gespannen tussen de bomen door tuurt.

Hij hoeft niks te zeggen, Fox en ik hebben het ook gehoord; een menselijke stem.

‘Deamoni?’ fluister ik en grijp voor de zekerheid mijn dolken.

Zef haalt zijn schouders op, trekt zijn pistool en gebaart ons verder te lopen. Dan klinkt het opnieuw: het is een kreet om hulp.

Er is iemand in nood!

Zo vlug als we kunnen zonder onze aanwezigheid kenbaar te maken, lopen we in de richting van het geluid.

Diep gegrom klinkt tussen de bomen vandaan, gevolgd door een angstige gil. We stuiten op twee verscheurde lichamen. De kleding verradt hun afkomst; mannen uit het Hoogland.

Verstotenen. Ik slik de misselijkheid weg en ruk mijn blik los van de lijken. Bij een rotspartij zit een derde man ineengedoken op de grond. Zelfs vanaf hier is te zien dat hij gewond is. Donkerrode vlekken besmeuren zijn kleding op meerdere plaatsen.

Voor hem staat een vrouw, slechts gewapend met een dikke tak, om een troep grommende, wilde dogo's van zich af te houden.

Fox aarzelt geen moment en stormt met de Mabverjager naar voren. Dankzij de geluidspulsen die het apparaat uitzendt, onhoorbaar voor mensen maar bijzonder irritant voor Mabs, gaan twee van de vijf dogo's er jankend vandoor. De andere drie worden te zeer in beslag genomen door hun prooien om zich te laten verjagen. Woest happen ze naar de tak waarmee de vrouw naar hen uithaalt.

Fox slingert de riem waaraan de Mabverjager hangt over zijn schouder, trekt zijn pistool en schiet. Een van de hondachtige machina bestia's draait zich grauwend om wanneer de kogel van zijn metalen achterpoot afketst.

'Oh, oh,' mompelt Fox.

Dat is wat mij betreft een understatement. Het beest laat zijn prooien voor wat ze zijn en dendert in volle vaart op ons af.

'Zoek dekking!' brult Zef totaal overbodig. We duiken al opzij om de moordlustige Mab te ontwijken.

Ik schuil weg achter een boom en hou mijn dolken in de aanslag. Zef vuurt snel achter elkaar. *Raak!* Piepend zakt het beest door zijn poten. Fox maakt het karwei af en zet het op een rennen omdat de andere twee dogo's zich inmiddels ook op ons richten.

Zef weet er één te raken, waardoor de dogo nog kwader wordt dan hij al was. De vlijmscherpe tanden missen de man op een haar na.

De tweede aanval slaat het pistool uit zijn handen. Ik kom uit mijn dekking en slaak een woeste kreet terwijl ik op de Mab af spring. Met een zijwaartse draai glijdt het lemmet diep in de hals waar de slagader zit. Bloed en blauwe vloeistof spatten tegen mijn arm en gezicht. *Gatver!*

Ik rem niet af, maar draai om mijn as om de andere dolk diep in de flank van het ding te rammen. Rochelend laat ook deze Mab het leven. Gelijk valt de derde dogo aan en ik rol opzij om hem te ontwijken. Hij is de grootste van de groep, met een schofthoogte die in de buurt komt van die van een klein paard. Ik balanceer op de ballen van mijn voeten en spring op het half-mechanische beest af. Beide dolken zinken diep weg tussen de schouderbladen terwijl ik me op zijn rug werp. Hij grauwt getergd en springt als een dolle op en neer om mij van zich af te schudden. Ik sla mijn benen stevig om hem heen en probeer de dolken nog dieper in zijn vlees te steken, maar ze stuiten op de onderhuidse, metalen platen. De dogo hapt als een waanzinnige over zijn schouder. Mijn hart mist een slag als zijn scherpe tanden mijn mouw aan flarden scheuren.

‘Schiet!’ schreeuw ik naar Fox en Zef. ‘Schiet dan, verdomme!’

Ze reageren zonder aarzeling op mijn bevel en vuren achter elkaar kogels af tot de machina bestia met een laatste grom in elkaar zakt. Ik spring haastig van zijn rug om te voorkomen dat ik onder hem terecht kom en steun met mijn handen op mijn knieën om bij te komen. Fox rent op me af en beukt me op mijn schouder.

‘Dat was echt super stoer!’

Ik rol met mijn ogen en kom overeind om mijn dolken uit de Mab te trekken.

Zef onderzoekt de man terwijl de vrouw zich huilend aan mij vastklampt. Onbeholpen wrijf ik over haar rug en werp een hulpzoekende blik op Fox. Iemand troosten is geen talent van mij. Ik heb het niet zo op heftige emoties, die hebben altijd de neiging om me

te verpletteren. Mijn moeder noemde me altijd “haar kleine gevoelsradar”. Waarschijnlijk heeft het iets te maken met mijn krachten als ... Magyr, zoals Lily mij vertelde. Ik kan er in ieder geval niet goed mee omgaan. Helaas is Fox te druk met onderdelen van de dogo's slopen. Zonder ze schoon te maken propt hij ze in zijn rugzak.

Zef komt overeind en zegt zakelijk: ‘We kunnen niks voor hem betekenen. Zijn verwondingen zijn te ernstig.’

De vrouw drukt zich nog steviger tegen me aan. Ik voel haar magere lichaam trillen en trek snel mijn jas uit om die aan haar te geven.

Fox heeft de belangrijkste onderdelen verzameld en ik maak van de gelegenheid gebruik om hem met de huilende dame op te zadelen. Ik negeer zijn verschrikte blik en loop met grote passen naar Zef en de gewonde man. Na een korte inspectie moet ik toegeven dat hij gelijk heeft. De man is buiten bewustzijn, haalt moeizaam adem, heeft erg veel bloed verloren en zijn hartslag is onregelmatig. Het is voornamelijk de gapende wond in zijn buik die hem fataal zal worden. Zelfs een gedeelte van zijn ingewanden ligt bloot. Ik knik kort naar Zef, draai me om en gebaar naar Fox dat we vertrekken.

Met de vrouw tussen ons in verdwijnen we tussen de bomen. Voor de zekerheid houden we onze wapens gereed, mochten de gevluchte dogo's terugkomen om jacht op ons te maken.

Er klinkt een pistoolschot en onwillekeurig krimpen we alle drie ineen. Ik recht mijn rug en dwing de vrouw en Fox om door te lopen. Zef zal ons snel genoeg inhalen nu hij heeft gedaan wat moest gebeuren.

Bij thuiskomst is het donker. Gloeisecten verwelkomen ons op het plein en ik slaak een zucht van verlichting. Ik ben blij dat we het gehaald hebben. De verstoten vrouw kijkt vol verbazing naar de huizen om ons heen. Net als voor de meeste verstoten Hooglanders

is het aantreffen van een dorp in het Laagland nogal een openbaring.

Wanneer je altijd binnen de muren van het Hoogland hebt geleefd, is het ruige Laagland best wennen. Zeker wanneer je eerste kennismaking met het binnenland van Terras Altas zo bruut en angstaanjagend is. Bovendien begrijpt de vrouw oprecht niet waarom ze verbannen is, wat mij het idee geeft dat ze in ieder geval geen crimineel is.

Voordat hij zelf Plume opzoekt om verslag uit te brengen, stuurt Fox met de vrouw naar de ziekenboeg en ontslaat hij mij van mijn taken. Later zal de nieuweling worden ondervraagd door de Raad voor haar officieel asiel kan worden verleend in Bosdal. We moeten zeker weten dat ze geen gevaar is, uiteindelijk is ze op dit moment nog een Hooglander. Maar eerst moet ze verzorgd worden. Ik neem afscheid van Fox, Zef en de vrouw en zonder mijn jas terug te vragen, loop ik regelrecht naar het huis met de rode luiken.

Voor de vorm klop ik eerst aan en doe dan de deur open.

‘Hé, Thornburn,’ begroet Rain me. ‘Kom je kijken of mijn erfenis al beschikbaar is?’

Ik grijns naar haar. ‘Eigenlijk kwam ik kijken of we al een houten poot voor je moeten snijden.’

Ze laat een sprankelende lach horen en schudt haar hoofd.

‘Jammer, joh, volgens de verpleegster komt het helemaal goed.’

‘Mooi zo, anders hadden we een piratennaam voor je verzonnen.’

Mijn vriendin klopt grinnikend naast zich op bed en ik ga zitten.

‘Is alles verder goed verlopen?’

Ik onderdruk een golf van misselijkheid, maar besluit Rain niet lastig te vallen met onze aanvaring met de dogo’s, voornamelijk omdat ik geen zin heb om erover te praten.

‘Ja, we hebben Lily bij het pad richting de poort achtergelaten en Fox heeft gezien dat ze haar binnenlieten. Hopelijk is ze inmiddels thuis.’

Rain zucht. 'Ik hoop dat we snel iets van haar horen. Wanneer stuur ik Isis?'

'Wacht daar even mee. Ze zullen haar vast eerst verhoren en ze heeft tijd nodig om bij te komen.'

'Oké. Een aantal dagen krijgt ze, daarna wil ik echt weten hoe het met haar is.'

Ze kijkt me onverzettelijk aan en ik grijns. Rain kan vreselijk koppig zijn. Het heeft geen zin om tegen haar in te gaan wanneer ze zo'n bui heeft.

'Prima,' zeg ik. 'Weet jij waar Storm uithangt?'

Rain ontwijkt mijn blik en plukt aan haar deken. Ze houdt haar lippen stijf op elkaar.

'Voor de draad ermee, Cabrera. Ik kom er toch wel achter.'

Ze kijkt me kort aan voordat haar blik opnieuw afdwaalt.

'Je weet waar hij is,' fluistert ze. 'Hij is teruggegaan.'

Ik vloek binnensmonds en Rain kijkt me fel aan.

'Kun je het hem echt kwalijk nemen?'

'Nee, maar ik hoef het er niet mee eens te zijn,' zeg ik met staal in mijn stem.

'Ik had verwacht dat jullie elkaar halverwege zouden ontmoeten.'

'We hebben op de terugweg een andere route genomen om de Deamoni te ontwijken. We konden ons geen tweede confrontatie veroorloven.'

Ze knikt begrijpend. Ik slaak een zucht en leun tegen haar aan. Rain slaat een arm om me heen en laat me nadenken.

Het is inmiddels een behoorlijke tijd geleden dat Boaz en Dencon precies op tijd kwamen opdagen om Storm te redden van de aanval van een boro. Mijn beste maatje was alleen op pad gegaan om informatie te verzamelen over een nieuwe groep verstotenen die in de omgeving rondzwierf. Hij had versterking mee moeten nemen, maar aangezien ik door de Raad al genoemd was als mogelijke expeditieleider, denk ik dat hij graag wilde bewijzen dat hij niet onderdeed voor mij.

De Mabverjagers werkten in die tijd nog niet optimaal en Storm besloot dat het apparaat hem op zijn tocht zou hinderen. Een boro greep dan ook zijn kans. Die kreeg een van zijn onderarmen te pakken scheurde deze volledig open. Storm vertelde me later dat hij er zeker van was dat hij zou sterven. De onverdraaglijke pijn zorgde ervoor dat hij zich niet eens probeerde te verdedigen, of te vluchten. De twee mannen die uit het struikgewas tevoorschijn kwamen, wierpen zich moedig op de boro. Boaz en Dencon hielpen samen de machina bestia om zeep en hebben Storm zo snel mogelijk naar het dorp gebracht.

Natuurlijk werden ze zonder meer opgenomen in de gemeenschap van Bosdal en liet Storm een helm voor hen maken van de schedel van de boro. Ze waren helden, onverschrokken strijders. Een echte aanvulling voor onze clan.

Helaas bleken zij ook misdadigers te zijn, die er niet voor terugdeinsden Lily aan te randen en een moordaanslag op mij te plegen.

‘Hij heeft wel versterking meegenomen, toch?’ vraag ik afgemeten.

‘Natuurlijk. Hij heeft Shell en Mirre meegenomen.’

Mooi, Mirre weet van wanten en Shell is een prima krijger. Toch weet ik dat drie personen te weinig zijn. Het knaagt aan me dat hij niet op Fox en mij heeft gewacht. Storm en ik kunnen elkaar goede rugdekking geven, we zijn perfect op elkaar ingespeeld.

Ik til mijn hoofd van Rains schouder en knijp zacht in haar knie terwijl ik opsta.

‘Stuur Storm naar me toe wanneer hij terug is, oké?’

Rain knikt en ik glimlach naar haar.

‘Rustig aan en neem de tijd om te genezen, dat is een bevel.’

‘Ja baas!’ Ze salueert als ik de deur open en op huis aan ga.

Drijfnat door de zoveelste lentebui stap ik naar binnen en grimas. Mijn huis voelt leeg aan, wat logisch is als je bedenkt dat ik hier tot voor kort gezelschap heb gehad.

Mijn maag trekt op een nare manier samen. Waarschijnlijk heb ik honger. Ik schop mijn schoenen uit en maak het vuur in de haard aan in een poging de kilte te verdrijven. Dan trek ik een handdoek uit de kast om me af te drogen. De geur van lavendel komt me tegemoet en ik adem diep in. Het was Lily's idee om buideltjes met gedroogde bloemen tussen de stapels beddengoed en handdoeken te leggen. Eerst vond ik het onzin, maar tegenwoordig ben ik gewend aan de geur die zorgt voor frisheid. Bovendien werkt gedroogde lavendel prima tegen motten. Ik herinner me vaag dat mijn moeder ook altijd gedroogde bloemen gebruikte om onze kamers op te frissen.

Er is weinig eten in huis, enkel nog een blik soep en wat oud brood. Fronsend besef ik hoe normaal ik het vond dat er altijd een warme prak voor me klaarstond.

De eerste keer dat ze kookte was ik aangenaam verrast, maar ik ging er al snel vanuit dat Lily voor het eten zorgde. Best gemakkelijk, als je erover nadenkt. Ik haal mijn schouders op. Lily is weg dus ik eet soep vanavond.

Aan tafel gezeten eet ik met lange tanden. Het brood is oud en taai, maar wanneer ik het in de soep doop is het eetbaar. Blijkbaar heb ik toch geen honger, want ik moet mijn best doen om de maaltijd weg te slikken.

Eigenlijk ben ik vooral heel moe.

Zonder me druk te maken over de afwas of me om te kleden, plof ik op bed neer. Hoewel ik zelf de zaak heb bepleit bij de Raad en alles uit de kast heb getrokken om ze ervan te overtuigen Lily terug te laten keren naar het Hoogland, voel ik me daar allesbehalve comfortabel bij. Vreemd genoeg ben ik aan die tengere, en bij tijd en wijle irritante Hooglander gewend geraakt. Ik weet waar het Regime toe in staat is en toch hebben we haar teruggestuurd. Ik slaak een zucht. Hoe moe ik ook ben, in slaap vallen is allesbehalve gemakkelijk vanavond.

De gordijnen die zachtjes bewegen lijken me te wenken. Mama heeft naar me gegild dat ik binnen moest blijven, maar ze heeft niet gezegd dat ik niet uit het raam mag kijken. De angst op haar gezicht en het woedende geschreeuw van mijn vader toen de in het zwart geklede mensen ons huis binnendrongen, hebben me vreselijk bang gemaakt. Maar ik moet weten waar Ash is.

Ik sluip naar het raam en gluur naar buiten. De duisternis van de nacht maakt het moeilijk om iets te onderscheiden. Er klinkt een harde knal en ik zie iets, of iemand, in elkaar zakken. Dan verschijnen de fakkels, gedragen door onze burens en dorpsgenoten. Het flakkerende licht toont een vreselijk tafereel. Mijn moeder rent naar iemand die stil op de straatstenen ligt. Aan de kleding herken ik mijn vader. Voordat ze hem kan bereiken doemt achter haar een vrouw op, volledig in zwart gekleed, met lange haren die wapperen in de wind. De lucht om haar heen flitst alsof ze de bliksem zelf heeft opgeroepen. Ze heft haar handen en de keel van mijn moeder scheurt open. Bloed spuit uit de wond. Mama valt rochelend op haar knieën, vlak bij de plek waar mijn vader stil op de keien ligt. Ik schreeuw het uit.

Badend in het zweet word ik wakker en probeer uit alle macht de beelden van me af te schudden. Het is een tijd geleden dat ik de moord op mijn ouders zo levendig heb herbeleefd.

Ik stap uit bed en strompel naar de keuken. Met bevende handen vul ik een beker met water en drink die in één teug leeg.

De laatste flarden van de nachtmerrie, die me al sinds mijn jeugd achtervolgt, zweven langzaam weg.

Ik kijk uit het raam de duisternis in. Inktzwart, net als mijn herinnering.

‘De deur is open!’ roep ik wanneer er aangeklopt wordt.

Storm stapt aarzelend over de drempel. In het ochtendlicht dat door de ramen naar binnen schijnt staat zijn gezicht echter vast-

beraden. Hij is niet van plan om zich tegenover mij te verantwoorden. Dat verwacht ik ook niet van hem, ik ben al blij dat hij heelhuids terug is.

Mijn beste vriend steekt zijn hand op.

‘Voordat je me de les leest, besef dat jij waarschijnlijk hetzelfde had gedaan.’

‘Waarschijnlijk,’ antwoord ik. Storm kijkt me verbaasd aan. Ik glimlach naar hem en loop op hem af om hem kort te omhelzen en een beuk tegen zijn schouder te geven. Hij gaat opgelucht aan tafel zitten.

‘Iets te drinken?’ vraag ik.

‘Graag, doe maar iets sterks.’

Ik trek een wenkbrauw naar hem op.

‘Beetje vroeg, niet?’

Storm haalt zijn schouders op.

‘Nee hoor, ik ben net terug. Voor mij is het laat.’

Zonder er nog een woord aan vuil te maken, schenk ik twee mokken thee in, één met en één zonder brandbes. Vervolgens neem ik tegenover Storm aan tafel plaats. Zwijgend blaas ik in de hete drank en wacht af. Het blijft even stil terwijl de thee afkoelt en Storm met de vingers van zijn mechanische hand de groeven van de tafel volgt. Dan neemt hij een flinke slok en zucht.

‘Ze waren weg.’

‘Dat was te verwachten. Zelfs de Deamoni zullen hun doden begraven.’

‘Het was beter geweest als ik het had gedaan. Ik bedoel... Ik dank mijn leven aan hen en,’ hij neemt opnieuw een flinke slok, ‘... ik ben degene die dat van Boaz heeft beëindigd.’

Het schuldgevoel druipt als het ware van mijn beste vriend af.

‘Dat klopt,’ zeg ik bedachtzaam, ‘maar wat had je anders moeten doen? Lily laten sterven?’ Ik krijg een nare smaak in mijn mond en Storm schokschoudert.

‘Zelfs als je Boaz en Dencon hun gang had laten gaan, denk je echt dat ze bij de Hooglander waren gestopt?’

‘Nee,’ fluistert Storm. ‘Ze hadden ons allemaal afgemaakt.’

‘Precies,’ mompel ik en neem een slok van mijn thee.

Een deken van stilte daalt opnieuw op ons neer. Het is geen ongemakkelijke stilte; we zijn gewend om in elkaars gezelschap te zijn zonder dat een van ons spreekt. Zo is het al sinds ik als achtjarig jongetje in het tehuis terechtkwam waar Storm ook woonde. Ik herinner me nog goed hoe bang en verdrietig ik was. Storm kwam op me af, trok me mee naar de haard en sloeg zonder iets te zeggen zijn arm om mijn schouder.

Directe vriendschap.

‘Toch zit het me dwars,’ zegt Storm zacht.

‘Dat snap ik.’

Het moet vreselijk zijn om iemand aan wie je je leven dankt te doden om jezelf en de groep te beschermen. Toch heeft Storm geen moment gearzeld.

‘Dankzij jou hebben we alleen Ember verloren. Als je gearzeld had...’

Storm knikt kort. ‘Ik weet het.’

‘Dus ... bedankt, maatje.’

Pas nu kijkt Storm me aan. ‘Je bent echt gehecht geraakt aan die Hooglander, hè?’

Ik drink mijn mok leeg en ontwijk zijn blik.

‘Ben je... Je bent toch niet ... verliefd op haar?’

‘Waar heb je het over? Ik word nooit verliefd, dat zou jij toch moeten weten!’ schiet ik uit mijn slof.

Storm grijnst. ‘Betekent ze niks voor je?’

‘Nou ja, niks is een groot woord. Ik bedoel, we zijn een soort van vrienden geworden, denk ik, en ze heeft mijn leven gered. Meer dan eens, dus tja...’ Mijn stem sterft weg. Natuurlijk geef ik om de Hooglander, misschien meer dan ik aan mezelf wil toegeven. Maar verliefd? Nee, liefde is een illusie.

Mijn vriend zit nog steeds stom naar me te grijnzen en ik gris de lepel uit de mok en gooi die naar zijn hoofd. *Raak!*

